

Öklöt, szívet ellazítani

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Ady Endre egyszer véletlenül kijózanodott, és rögtön tudta, hogy mit kellene neki csinálnia: elmenni levél-tárosnak egy isten háta mögötti kisvárosba. Fix fizetés, semmi politika. Valahol a Partiumban élni az ajzószerék és a napi hírek izgalma nélkül, nyugodtan hallgatni nap-hosszat, jelentéktelen régi iratok között csöndesen keresgélni, a dolgokba nem belepofázni. Nem írni. A poratkatinyésztéssel foglalkozó kisvárosi levéltárból délután ötkor hazaindulni és tényleg haza is menni, útközben kávéházba nem beülni, nem inni, nem verselni, nem ordítani, nem ismerni, nem érezni.

Ez a titka, hogy a magyar ugar ne fájjon. Nem odanézni, amikor a közös pénzünkéből két kézzel lopnak. Fejet gyorsan elfordítani, gondolatainkat azonnal elterelni, húsos, buja nő melléről álmodozni. Nem észrevenni a százezernyi magyart,

aki fogatlan, rongyos és bűdös, mert lopják a múltját és jövőjét a pénzével együtt. Kórházban a betegekre hulló vakolatot nem fixírozni, iskolában a megalázott tanárság panaszaát nem meghallgatni, hivatalban a pökhendi hivatalnokot nem képen törölni. Nem írni, nem írni.

Nem rácsodálkozni a helyi képviselő úrra, aki két ciklussal ezelőtt még olyan szegény volt, mint a templom egere, és most is ugyanolyan szegény, csak éppen az anyósa nevéen már repülőgép van. Nem ordítani a másik képviselő úrral, aki az apósa nevére puccos motorcsónakot íratott, az anyjára meg disznóhizlaldát. Disznókra és kőztolvajokra nem ránézni. Szemet lesütni, cikket ellenük nem fogalmazni, asztalt ököllel nem verni, dühöt lenyelni, hazasétálni, és útközben a virágzó fákat nézni. Beleszagolni a magyar levegőbe, és nem indulatot érezni, hanem hársfavirágot.

Miniszterelnököt, ha gyűlésre hazudni jön, nem leköpni. Nem odamenni. Megfordulni, elmenni. Ökölbe szorított kezét ellazítani, az ujjak közé tollat nem fogni. Nem írni, nem írni, nem írni. Hajnalban nem felriadni, nem átkozódni, nem fájni. Éjszaka húsos, buja nő mellével álmodni, nappal a járdát kaparó

közmunkást nem megsajnálni, továbbtanulásra nem képes, lődörgő gyerekekkel nem együttérezni, az utcán előttünk botorkáló, éhező kisnyugdíjast nem megszánni. Nem figyelni, nem mérlegelni, nem értékelni, nem minősíteni.

Napot nem hírekkel kezdeni, az esti harangszót nem túlívölni. Összefacsarodott szívünkre nem hallgatni, panaszos szánkat befogni, patrióta lelkünket csitítani. Történelemből nem tanulni, figyelmeztető mutatóujjunkat leengedni, kezét zsebre tenni, menni tovább, mintha nem történt volna semmi.

Mintha nem ide születünk volna. Mintha nem íróembernek teremtetünk volna. Úgy tenni, mintha. Úgy élni, mintha. Úgy halni, mintha. Tehetségünket eltékoználni, erőnket felélni, szemünket lehunyni, fülünket becsukni. Ez a titka, hogy a magyar ugar ne fájjon. Elbújni, megbújni, kibújni. Bús magyar fejünket a durva magyar homokba dugni, és egészen addig benne hagyni, míg azt is el nem lopják.

Szülőházánk miatt nem szegyenkezni. Nem olvasni, nem írni, nem lenni. Fejet lehajtani. Lenni igaz senkinek igazi senkik között.

Összefacsarodott szívünk-re nem hallgatni, panaszos szánkat befogni, patrióta lelkünket csitítani